

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Co/25/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612209224
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4612209224.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a členov senátu JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Petra Kaňu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č.k. 16C/247/2012-206 zo dňa 01. októbra 2014, a uzneseniu Okresného súdu Levice č.k. 16C/247/2012-228 zo dňa 09. januára 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice č.k. 16C/247/2012-206 zo dňa 01. októbra 2014 p o t v r d z u j e .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Levice č.k. 16C/247/2012-228 zo dňa 09. januára 2015 p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh (ďalej len žaloba) zamietol a odporcovi (ďalej len žalovaný) právo na náhradu trov konania nepriznal. Konštatoval, že navrhovateľ (ďalej len žalobca) žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 175 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 387,24 eura z dôvodu, že očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a že dôjde k reálnej zmene exekútora v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia tohto návrhu exekučnému súdu. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 8, 9 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), § 415 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 142 ods. 1 veta prvá, § 151 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (OSP). Súd prvého stupňa pojednával dňa 01.10.2014 v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaného podľa § 101 ods. 2 OSP, pričom sa oboznámil so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Ekonomickou univerzitou v Bratislave, Znaleckým ústavom. Ďalej uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak škoda vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou cit. zákon č. 514/2003 Z. z. nevysvetľuje. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všetkých súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pre vznik zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje splnenie troch predpokladov súčasne: nesprávny úradný postup štátneho

orgánu, nemajetková ujma, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu a nemajetkovou ujmom. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za splnenia uvedených podmienok možno priznať tomu, komu nemajetková ujma vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu takéhoto orgánu, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením. Za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého vznikla žalobcovi škoda, žalobca považuje nevydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod č. EX 088/04/2006 do 30 dní odo dňa doručenia tohto návrhu exekučnému súdu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na to, že o predmetnom návrhu zo dňa 27.08.2010 bolo rozhodnuté až po uplynutí zákonnej lehoty, pričom exekučný súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 228 dní a neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa neúplnosti žalobného návrhu, v tejto súvislosti súd poznamenáva, že nebolo potrebné vyzývať žalobcu na odstránenie väd podania podľa § 43 ods. 1 OSP, nakoľko žaloba mala všetky potrebné náležitosti a pravdivosť tvrdených skutkových okolností si súd mal možnosť overiť z pripojenej fotokópie exekučného spisu. Na námietku premlčania vznesenú žalovaným súd neprihliadol, nakoľko od márneho uplynutia zákonnej lehoty 30 dní na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora do doručenia návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odporcovi neuplynuli tri roky. Z pripojenej fotokópie exekučného spisu Okresného súdu Topoľčany pod sp. zn. 12Er/2122/2006 mal súd preukázané, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol Okresnému súdu Topoľčany doručený dňa 27.08.2010. Exekučný súd zaslal predmetný návrh súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Horváthovi prípisom zo dňa 05.10.2010 a vyzval ho, aby v lehote 10 dní predložil vyúčtovanie trov exekúcie a zaslal mu exekučný spis pod č. EX 088/04/2006. Vyžiadaný exekučný spis s vyčíslením trov exekúcie bol Okresnému súdu Topoľčany doručený dňa 04.11.2010. Súd návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel uznesením zo dňa 12.04.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.04.2011. Z takéhoto postupu exekučného súdu však nemožno bez ďalšieho vyvodiť jeho nečinnosť a ani zbytočné prietahy, ktoré by v predmetnej veci konštatoval iný príslušný orgán. Vzhľadom na potrebu realizovať nevyhnutné úkony predchádzajúce vydaniu požadovaného rozhodnutia, ktoré boli viazané na súčinnosť pôvodného exekútora poskytnutú až s odstupom 30 dní, ako aj množstvo ďalších doručených návrhov oprávneného na zmenu súdneho exekútora, o ktorých bolo potrebné v uvedenom čase a v rámci toho istého súdneho oddelenia takisto rozhodnúť, nebolo možné podanému návrhu v zákonnej lehote vyhovieť. Žalobca v tejto súvislosti nepreukázal, že by musel za obdobie od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora až do jeho rozhodnutia o ňom vynaložiť osobitné náklady na správu pohľadávky. V exekučnom spise sa žiadne urgencie a ani žiadosti o informácie o stave konania nenachádzajú. Za účelom preukázania výšky spôsobenej škody žalobca predložil súdu znalecký posudok č. 1/2014, ktorý však nereflektuje na údajnú škodu vzniknutú mu v označenom exekučnom konaní, ale sa len všeobecne vzťahuje na škodu ohraničenú na obdobie rokov 2009 až 2012. Súd sa výškou škody vyčíslenou v tomto posudku bližšie nezaoberal, keďže nezistil príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ku ktorému nedošlo a škodou, resp. nemajetkovou ujmom, ktorú mal žalobca nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote údajne utrieť. Nakoľko sú podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom stanovené kumulatívne a žiadnu z nich žalobca v konaní nepreukázal, nemôže byť daná zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu uplatnenú v tomto konaní. Súd preto podanú žalobu v celom rozsahu zamietol. Vzhľadom na to, že odporca mal v konaní úspech, má proti žalobcovi právo na náhradu trov konania. Žalovaný si síce náhradu trov konania od žalobcu uplatnil, no nakoľko si ich nevyčísľal ani v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, súd mu ich náhradu s poukazom na § 151 ods. 2 OSP nepriznal. Súd v tomto prípade nie je viazaný svojím rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania žalovanému v rozsudku, ktorý vyhlásil a ktorým sa konanie končí.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1

zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.

Ďalej namietal, že súdu prvého stupňa predložil Znalecký posudok č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, pričom súd nevykonal dostatočné dokazovanie jeho oboznámením. Zo znaleckého posudku totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. K predloženiu znaleckého posudku uviedol, že jeho vypracovanie bolo veľmi zložitá, pričom jeho vypracovanie žalobca zadal ešte dňa 01. marca 2013. Skutočnosť, že vypracovanie tohto posudku trvalo viac ako rok žalobca nevedel ovplyvniť, teda mal za to, že ide o objektívne dôvody. Podľa názoru žalobcu boli preukázané všetky podmienky pre vznik nároku na náhradu škody.

Záverom namietal, že žalobca pred začatím pojednávania v danej veci podal návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR. Preto bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Napadnutým uznesením č.k. 16C/247/2012-228 zo dňa 09. januára 2015 súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť v lehote desiatich dní od doručenia uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur, podľa položky č. 7a podaný so zaručeným elektronickým podpisom v sume 3,- eurá, podľa položky č. 20a sadzobníka súdnych poplatkov, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení s poučením, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Žalobca preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. V prílohe zákona č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovi bola v rozpore s citovaným zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu

predstavuje zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy vylúčené. Navyše, podľa ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z. a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Na základe vyššie uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 212 ods. 1 OSP a vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolania žalobcu nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 213 ods. 1 OSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní predmetnej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu.

K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prietahov“ (článok 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky).

O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorej platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba

v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z.z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. neobstarlivosť, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Uvedená zodpovednosť je v ústave zakotvená v čl. 46 ods. 3.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne skúmal naplnenie predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, konkrétne či došlo v konaní k nesprávne úradnému postupu, vzniku škody a následne príčinnej súvislosti medzi nimi. Súd prvého stupňa po preskúmaní uvedených podmienok potrebných k vzniku zodpovednosti štátu za škodu nezistil naplnenie ani jednej z nich, ktoré by vo vzájomnej súvislosti pri naplnení spôsobili zodpovednosť štátu za škodu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (6Cdo 119/2013).

Žalobca namietal, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak by súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Žalobca však nešpecifikoval žiadne skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, pričom ani odvolací súd žiaden takýto dôvod nevzhliadol. Navyše hoci podľa § 120 odsek 1, veta prvá OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, podľa vety druhej citovaného ustanovenia, súd (teda nie účastníci) rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Preto ani nevykonanie navrhovaných dôkazov nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

Navyše k žalobcom namietanému nevykonaniu dokazovania oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa s týmto znaleckým posudkom oboznámil, čo jednoznačne vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania uskutočneného na súde prvého stupňa, konaného dňa 01.10.2014, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať prípadné nevykonanie, respektíve v tomto prípade nevyhodnotenie znaleckého posudku podľa predstáv žalobcu.

K žalobcom namietanej skutočnosti, že súd prvého stupňa nerozhodol o prerušení predmetného konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, čím malo podľa žalobcu dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, odvolací súd uvádza, že takýto odvolací dôvod nevzhliadol, nakoľko z obsahu celého spisu nevyplýva, že by žalobca v priebehu konania predmetný návrh podal. Vzhľadom k tomu je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa namietaným postupom tým, že vydal napadnuté rozhodnutie neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Právom a zároveň povinnosťou účastníka konania je zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu. V predmetnej veci sa však žalobca a jeho právny zástupca pojednávania nezúčastnil z vlastného rozhodnutia, pričom predvolanie im bolo doručené v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním, so zachovaním zákonnej päťdňovej lehoty. Svoju neúčast však ospravedlnil mailom doručeným súdu 30.09.2014, teda deň pred konaním pojednávania. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ako aj žalovaného, ktorý taktiež svoju neúčast ospravedlnil.

Súd prvého stupňa v tejto súvislosti vec správne právne posúdil a správne zistil skutkový stav veci. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 12Er/2122/2006 exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 07.04.2006, kedy došiel návrh na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi JUDr. Jozefovi Horváthovi. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Topoľčany dňa 18.04.2006. Exekučným titulom bola notárska zápisnica napísaná v

Bratislave notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom dňa 25.12.2005 číslo N 7012/2005, NZ 68127/2005, NCRLs 67289/2005. Následne Okresný súd Topoľčany dňa 27.04.2006 poveril súdneho exekútora JUDr. Jozefa Horvátha vykonaním exekúcie v predmetnej veci. Dňa 27.08.2010 došiel súdu návrh na zmenu exekútora, pričom dňa 04.11.2010 súdny exekútor zaslal na výzvu súdu exekučnému súdu originál exekučného spisu spolu s vyčíslením nevyhnutných trov exekúcie.

Následne Okresný súd Topoľčany uznesením č.k. 12Er/2122/2006-31 zo dňa 12.04.2011 návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.04.2011. Uznesením č.k. 12Er/2122/2006-35 zo dňa 13.05.2011 exekučný súd exekúciu v časti o vymoženie úroku z omeškania zo sumy 418,24 eura nad 6% ročne od 22.09.2005 do zaplatenia vyhlásil za neprípustnú a v tejto časti exekúciu zastavil, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.06.2011. Následne exekučný súd uznesením č.k. 12Er/2122/2006-46 zo dňa 18.05.2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.01.2013.

Podľa § 240 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ustanovenie § 44 ods. 7 sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, v ktorých súd ešte neudelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie. V konaniach začatých pred 1. decembrom 2006, v ktorých už súd udelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie, ale neurčil výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov, súd určí túto výšku na žiadosť exekútora.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku účinného do 31.08.2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7 exekučného poriadku účinného od 01.09.2005, teda v čase začatia exekučného konania, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa odseku 8 citovaného ustanovenia, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Na základe citovaného ustanovenia odvolací súd k žalobcom tvrdenému nedodržaniu zákonom stanovenej lehoty 30 dní na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora uvádza, že v prípade predmetnej veci exekučné konanie začalo dňa 07.04.2006 a preto bolo potrebné postupovať podľa Exekučného poriadku účinného od 01.09.2005, teda po novele, ktorá už upravovala 30 dňovú lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. V tomto prípade exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora doručenému súdu dňa 27.08.2010 rozhodnutím č.k. 12Er/2122/2006-31 zo dňa 12.04.2011 tak, že návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril iného súdneho exekútora, teda rozhodol po uvedenej lehote. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty však nezakladá automaticky nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca v tomto konaní uplatňuje. Ak by aj vo veci bolo konštatované omeškanie exekučného súdu v súvislosti s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora, v tomto smere by museli byť naplnené aj ďalšie predpoklady zodpovednosti za škodu, ktoré však splnené neboli, tak ako to už konštatoval aj súd prvého stupňa. Žalobca totižto žiadnym spôsobom nepreukázal vznik tvrdenej škody,

prípadne nemajetkovej ujmy a tiež príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu.

Navyše odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že až do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora je oprávnený a zároveň povinný exekúciu vykonávať pôvodný súdny exekútor. Pri zmene súdneho exekútora zostávajú zachované nielen účinky pôvodného návrhu, ale aj úkony vykonané pôvodným súdnym exekútorom. V prípade zmeny súdneho exekútora v exekúcii pokračuje nový súdny exekútor tak, že naväzuje na úkony vykonané pôvodným súdnym exekútorom. Vzhľadom k tomu v čase od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora až do rozhodnutia exekučného súdu exekúciu vykonáva pôvodný súdny exekútor a preto ani v tomto smere nemohlo dôjsť k vzniku škody.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd môže len konštatovať, že nedošlo k porušeniu povinnosti rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote, a teda k stavu právnej neistoty a k prieťahom v konaní namietaných žalobcom ani nemohlo dôjsť.

K námietke žalobcu, že súd rozhodoval na základe inšpirácie novou právnou úpravou odvolací súd uvádza, že čo sa týka citácie ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci súdom prvého stupňa, toto citoval, ako aj aplikoval na danú vec v správnom znení účinnom do 01.01.2013. Uvedené preto nemá žiaden vplyv na nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a preto je aj táto námietka nedôvodná.

Zároveň odvolací súd poukazuje na dôvodovú správu k § 9 ods. 2 zákona č. 412/2012 Z.z. z ktorej vyplýva, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Pokiaľ by konajúci súd o náhradu škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom by to mohlo smerovať k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Konštatovať prieťahy v súdnom konaní je oprávnený len Ústavný súd Slovenskej republiky. Taktiež aj novela § 9 ods. 2, 3 presne upravila prieťahy v konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovania odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nenaplnil ani jednu z podmienok zodpovednostného právneho vzťahu vymedzených zákonom č. 514/2003 Z.z., ako ani nepreukázal, že by mu vznikla akákoľvek majetková škoda, resp. nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu.

Predmetom odvolacieho konania bolo i odvolaním napadnuté uznesenie, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť v lehote desiatich dní od doručenia uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur, podľa položky č. 7a podaný so zaručeným elektronickým podpisom v sume 3,- eurá, podľa položky č. 20a sadzobníka súdnych poplatkov, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení s poučením, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. Podľa odseku 4, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou. Podľa odseku 2, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa

vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 18ca citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa § 18cc citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. januára 2014), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 31. decembra 2013 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2013, i keď sa stanú splatnými po 31. decembri 2013.

Odvolací súd k namietanej absencii odôvodnenia zastal názor, že napadnuté uznesenie spĺňa požiadavku dostatočného odôvodnenia rozhodnutia z toho hľadiska, že toto uvádza dôvod uloženej povinnosti, ako aj jej výšku a taktiež určuje, podľa akej konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov bola predmetná povinnosť uložená. Taktiež spĺňa aj podstatné náležitosti, ktoré zákon kladie na tento typ rozhodnutia v zmysle § 169 ods. 1 OSP. Takýto rozsah odôvodnenia, priamo nadväzujúci na jeho výrokovú časť, postačuje na jeho dostatočné zdôvodnenie. Súd zastáva názor, že v prípade takéhoto rozhodnutia nie je potrebná ďalšia samostatná časť rozhodnutia s nadpisom Odôvodnenie, naopak, ďalšie skutočnosti by rozhodnutie mohli zaťažiť zbytočným formalizmom.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, časť I., Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní znie: zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,- eur. Predmetná položka bola do zákona vložená novelou - zákonom č. 286/2012 od 01.10.2012 a doposiaľ nebola menená.

Taktiež námietka žalobcu že spoplatneniu nepodlieha odvolanie, ale len žaloba, je nedôvodná s poukazom na ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch, konkrétne ustanovenia § 2 ods. 4, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a), podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a tiež vzhľadom k ustanoveniu § 6 ods. 2 v znení účinnom v čase podania odvolania, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej, pričom táto podmienka bola v predmetnej veci splnená, nakoľko odvolanie bolo podané vo veci samej. Z tohto hľadiska súd posúdil vznik poplatkovej povinnosti žalobcu i v zmysle intertemporálneho ustanovenia § 18ca, ktoré je potrebné vykladať tak, že ak bol poplatkový úkon navrhnutý alebo ak konanie začalo pred 30.09.2012, vyberajú sa súdne poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012. V predmetnej veci však žalobca podal odvolanie po 30.09.2012 (dňa 03.12.2014) a hoci samotné návrhové konanie vo veci samej začalo pred 30.09.2012, použije sa právny stav podľa zákona účinného po 30.09.2012, (pretože poplatok sa vyrubuje za odvolanie ako za konanie na jednom stupni), aby nedošlo k porušeniu princípu zákazu retroaktivity vo vzťahu k úkonom navrhnutým alebo konaniam začatým pred 30.09.2012.

Preto neobstojí ani žalobcova argumentácia rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007, keďže súd prvého stupňa svojvoľne nerozšíril okruh úkonov podliehajúcich súdному konaniu, a správne na daný prípad aplikoval ustanovenia účinné v čase podania odvolania, teda v čase vzniku poplatkovej povinnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa žalobcovi správne uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok, ktorá mu vznikla podaním odvolania, a to v správnej výške 20,- € podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 odsek 1, v spojení s § 140 odsek 1, § 151 odsek 1 veta prvá a § 224 odsek 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik týchto trov ani nevplyva, a teda mu žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.